

Helima.

(Povest; po misijonskih listih spisal J. S-a.)

Helimina domovina.

Deklica Helima, o katerej govori naslednja resnična povest, bila je doma daleč daleč od nas proti jugu, kamor v jeseni naše lastovke potujejo in kder prebivajo od nas zelo različni ljudje, črnci ali zamorci — v vročej Afriki. Zdaj v Afriki nij tako lepo in veselo, kakor je bilo nekdanj, kakih 400 let po Kristu, ko je bila ondu razširjena krščanska vera, katero sta med drugimi učila veliki cerkveni mučenec sv. Ciprijan in veliki cerkveni učitelj sv. Avgustin. Sv. katoliška vera je začela ondu pešati, ž njo pa tudi sreča in blagostanje ljudstva. A popolnoma zatrli so oboje divji mohamedanski Arabljani, ki so pred kakimi 12 stoletji prihruli v tiste kraje ter si krščanske prebivalce podjarmili.

Od potlej prebivata ondu dva različna národa: potomci prišlih Arabljanov, in prvotnih krščanskih prebivalcev. Prvi se imenujejo Beduini, ki brez stalnih prebivališč stanujejo po šotorih zdaj tu zdaj tam, kder se jim bolje zdi; a drugi se zovó Kabili, ki se še zdaj trdno držé svojih národnih šeg, prebivajo po velikih vesnicah, so pri delu pridni in spretni, a drugače jezljivi in maščevalni, ter se včasih zbijó in okraspajo kakor divje zveri. Tudi jako nesnažni so, kar naredí med njimi, zlasti med njihovimi otroci mnogo bolezní. Živé o poljedelstvu, živino- in sadjereji. Po veri so na videz mohamedanci, kakor Beduini, a prav za prav jim nij mar za nobeno vero. Nekaterim je vse versko opravilo to, da včasih vzdihnejo: „Alah je velik in Mohamed je njegov prorok.“ Od krščanske vere nij bilo sledú med njimi, kar so je Arabljanski Beduini podjarmili do 1830. leta, ko so si Francozi nekaj tiste dežele osvojili. Od potlej se zopet širi ondu krščanska vera in vrača se tudi sreča in blagoslov med revne Kabile.

Lakota med Kabili.

Bilo je 1867. leta, da je bila pri Kabilih velika suša; vsled tega se je žetev slabo obnesla in nastala je huda lakota. Istega leta se je tem siromakom strašno hudo godilo. V velikih množicah so prihajali v mesta, zlasti v francosko mesto Algier, da bi v smetéh po cestah in ulicah iskali, s čemur bi si glad utolažili. Mnogo jih je užé poprej na potu onemoglo, a mnogo jih je tudi v mestu konec vzelo, tako da so morali vozove po mestu in po deželi poslati, na katere so sem ter tja ležeča trupla nalagali in potem pokopavali. Kristjani od vseh strani sveta, zlasti francoski, storili so, kar se je dalo, da bi ubogim Kabilom kaj pripomogli. Najbolj se je za te ubožce trudil algierski nadškof Karl Lavigerie, ki je vse med nje razdelil, kar je imel.

V srce so se mu smilili zlasti gladni in zapuščeni kabilski otroci. Nekateri je sprejel v svoje stanovanje; a jedva se je izvedelo, da nadškof ubožne otroke sprejema, hitele so zapuščene sirote od vseh strani tja, a druge so prinašale matere, da bi jim otele življenje. Do sto jih je prišlo vsak dan pred nadškofovo poslopje. Kaj je bilo storiti usmiljenemu nadškofu? Odpoditi sirot nij mogel, a preživiti jih tudi nij imel s čim. Pobožni gospod je vse sprejel s trdnim zaupanjem na Boga. Čez nekoliko dni je imel užé blizu do 800 otrok preskrbeti, in čez štirinajst dni še jedenkrat toliko.

Ljudje mu so očitali, zakaj več otrok sprejema nego jih more prerediti, a nadškof jim je nato odgovarjal: „tako očitanje bi zaslužil, ako bi po mojej krivdi katoliška cerkev, ki je do zdaj še vsako gorjé ljudem polajšala, v tej nesreči ne pomagala.“ In njegovo zaupanje nij bilo prazno. Obili darovi iz Francoskega in cele Evrope so mu pomagali ustanoviti dve veliki sirotišnici: jedno za dečke in drugo za dekleta. V vsako je lahko sprejel preko 1000 otrok, ki mu so bili v skrb in odrejo. Iz začetka jih je v sirotišnici mnogo pomrlo, ker so bili nekateri užé malo živi, a drugi zopet čisto izstradani sprejeti. Mnogo jih je pa tudi bilo rešenih, ki bi drugače bili gotovo žalosten konec vzeli. Med temi je bila tudi Helima, ki je prišla v deklisko sirotišnico.

Helima pride v sirotišnico.

Helima je bila med prvimi siroticami, ki so bile sprejete v sirotišnico sv. Evgenija pri Algieru grudna meseca 1868. leta. Za časa lakote je poskusilo to dete vse trpljenje zapuščene sirote. Ko je mater izgubila, bila je še čisto majhena. Ko je malo odrasla, tako je sama pripovedovala, pošiljali so jo oče vsako jutro šibja rezat, iz katerega so vezali metle ter je prodajali. Večkrat, če nij dosti metlinja prinesla, so jo sè šibo zapodili iz hiše, a nekega dne v najhujšej lakoti je celó niso pustili več v hišo, ampak skozi vrata so jej rekli: „poberi se od tukaj ter idi, kamor ti drago, jaz nemam več kruha zate!“ Helima je morala to noč pod milim nebom prenočiti; a zjutraj je šla zopet trkat na očina vrata. Ali zdaj so jo oče še bolj srditi zapodili, in ker je tretjič in četrtič tudi zamán prišla trkat, morala je iti od doma. Le za silo oblečena, klatila se je okoli in navadno divja zelišča in korenje zavživala. Malokdaj jej je kaka usmiljena žena podelila kosček kruha ali skledico juhe. Ali oče nebeški, ki ptice pod nebom preživí, tudi Helime nij zapustil, ampak pripeljal jo je v varno zavetje omenjene sirotišnice.

Nij znano, kako dolgo je sirota tako zapuščena okoli hodila. Nekega dne so jo našli v francoskej vasi Millianah, ter jo na vélikem vozu z drugimi sirotami pripeljali v sirotišnico. A prestano trpljenje jej je vsadilo smrtno klico, ki se nij dala več popolnoma zadušiti.

Ko je prišla v sirotišnico, bila je menda 8 let stara; obraza je bila temnega in divjega; črne oči so kazale pamet a tudi strasten značaj. V začetku se je tiho k steni tiščala in se bojéč okoli ozirala, da so jo vsi milovali. Druzega dné je jako zbolela in nadškof pridši gledat siromašne otroke, mislil jej je podeliti sv. krst, a zdravnik je odsvetoval, češ, da še nij nobene smrtne nevarnosti. In res je za nekoliko dni Helima svojo bolezen srečno prestala.

Helimino spreobrnjenje.

Kolikor bolj se je bojazljiva deklica v sirotišnici privadila, toliko očitnejše je tudi kazala svoj divji značaj in različne slabe lastnosti. Posebno rada je zmikala in legala, a zraven je bila nevošljiva, jezljiva in trmoglava. Zdelo se je, kakor da bi še nikoli noben žar milosti božje njenega srca ne bil obsijal. Jestí je bila njena jedina misel in jestvine krasti in skrivati bilo je njeno največje veselje.

Težko je poboljšati dete, ki je zašlo na slabi pot, a še težavnejše je bilo to pri Helimi, ker nij še nikoli pravega pota poznala. Ko so usmiljenim

sestram, ki so sirote oskrbovale in učile, nad Helimo užé vse poskušnje izpodletele, začele so moliti za to dete, in Bog jim je res pokazal pot do nje-nega srca.

Neko nedeljo zjutraj, ko je bilo največ usmiljenih sester pri božjej službi, splazi se Helima z drugo svojo tovarišico v kuhinjo. Skrbno se ozirate po vseh kotih in misléc, da ju nihče ne vidi, popnete se do kotla, v katerem se je kuhalo meso. Pokrovko kmalu odkrijete, izvlečete nekaj kosov mesa ter si je začnete deliti. A zdaj ju pazljivo oko neke sestre zagleda in obe ste dobile zasluženó kazen. Velika sramota, da je bila zasačena pri tatvini, in ostra kazen, naredila je na Helimo velik vtisek. Spoznala je, da nij prav storila, a jezilo jo je, da je bila kaznovana. Več dni nij niti besedice izpregovorila; srpo in čmerno je gledala pred-se in vsaka resna in prijazna beseda je bila zamán. Nekega dne je čestita gospa prednica otrokom smokve delila. Vsi so k njej priskakljali in se jej lepo zahvaljevali, samo Helima je stala daleč proč od nje in se je mrzlo držala; vzela je podeljeni dar, brez da bi se bila zahvalila. Usmiljene sestre so od zdaj še bolj za-njo molile in še prijaznejše ž njo ravnale.

Čestita mati jo poskuša še na drug način spreobrniti. Pokliče jo k sebi, položi jej ljubeznjivo svojo roko na ramo ter jej pripoveduje, kako jej ona vedno le dobro želí in jej povsod rada pomaga, a kako Helima vso njeno ljubezen le zametuje in vse le po svojej trmi dela. Te besede so zadele srce otrokovo; odprla je svoje velike temne očí in pogledala materi v obraz. In kakor da bi ugledala v njenem obrazu veliko ljubezen do sebe, oblile so jo solzé in jokajóč ovije svoji roki okoli materinega vratú ter reče iz globočine svojega srca: „hvala vam na vsem, kar ste mi dobrega storili.“ Helima je prvič opazila, da jo res ljubijo, in to jo je genilo. Da je Helima toliko časa o ljubezni svojih učiteljic dvomila, to je zapopadljivo, ker vse svoje življenje nij družega poznala, nego preganjanje in trpljenje; a menj zapopadljivo in gotovo tudi menj lepo je, ako otroci krščanskih starišev, ki jim včasih še preveč prizanašajo, ne verujejo, da jim stariši dobro hočejo, če njihove slabosti kaznujejo.

Odkar se je Helima prepričala, da jo ljubijo, izpremenila se je vsa. Z neizrekljivo ljubeznijo je bila posihmal čestitej materi vdana. Njen pogled je bil zdaj milejši in prijaznejši in tudi njeno vnanje obnašanje je kazalo notranjo izpremembo. Začela je delati in se učiti. Navadne molitvice je kmalu znala; tudi hudo in dobro je zdaj bolje razločevala. Zakaj je to omeniti potrebno, razvidno je iz tega, ker je nekega dne prav resno svojo učiteljico vprašala: „bi-li to bil greh, ko bi svojo tovarišico ubila?“ in je zraven z rokami pokazala, da bi bila voljna jo takój zadaviti.

Helimin krst.

Helima je stala na potu poboljšanja, katerega je bila nastopila. Ne, da bi nobene svojih prejšnih slabosti več ne imela, ampak kolikorkrat je kaj krivoga storila, sprejela je voljno zasluženó kazen, svojo krivico je obžalovala ter sklenila se je odvaditi.

V tistem času so sirotišnico pod posebno varstvo Device Marije postavili, in kmalu se je njeno varstvo med otroci očitno razodevalo. Vseh se je polastila goreča želja po svetem krstu, tudi Helime. Samega veselja se jej

je lice žarilo, kadar je bila pri krščanskem nauku. Čestokrat je rekla: „kako rada bi užé sveti krst prejela, da bi mogla s čestito materjo vred v nebesa priti!“ Ta želja po svetem krstu je bila tolika, da je vsako kazen za svoje slabosti tako rada sprejela, da je njena učiteljica o njej pisala: „ko bi se smelo, želela bi, da Helima kaj hudega stori, samo da bi videla, kako srčno potem to obžaluje.“

Čeravno še nij bila krščena, vendar je užé znala, kdo je Jezu Krist, in in da je v presvetem rešnjem Telesu pričujoč. Če se je kaj pregrešila, rekla jej je učiteljica: „idi pred kapelico in prosí ljubega Boga, da ti pové, kaj moraš zdaj storiti.“ Potem je otišla, in ko se je vrnila, rekla je: „ljubi Bog mi je rekel: ti bi rada moja bila, a si preveč hudobna; ne maram za tebe; obžaluj to, kar si storila, potem ti odpustim.“ Precej si je kako pokoro naložila, in nij bila poprej zadovoljna in vesela, predno je nij čisto izpolnila.

Tako se je približal Helimi dan sv. krsta. Dne 25. prosinca 1872. leta na dan spreobrnjenja sv. Pavla je bila po sv. krstu v katoliško cerkev sprejeta. Dobila je imé: Marija, Zofija, Albina. Veselje in sreča, katero je ta dan čutila, popisati se ne more. Od tistega dneva je čisto novo življenje začela. Helima je umrla in prerodila se iz nje — Albina.

Helimina stanovitost.

Nihče ne pride učen na svet; kdor hoče kaj znati, treba se mu je učiti in pridnemu bití.

Helima — imenujmo jo tako, ker smo tega imena užé vajeni, čeravno se je zdaj Albina imenovala — postala je kristjana. Pri sv. krstu je bila umita vseh grešnih madežev, in postala je zopet čista in nedolžna pred obličjem božjim; a svojih slabih nagnenj še nij bila rešena. Slaba nagnenja so jej ostala in jo skuševala kakor poprej, a to brez vspeha. Helima namreč nij bila zadovoljna samo z imenom kristjane, hotela je tudi kristjana biti in — kakor je sama večkrat dejala — „svetnica“ postati.

Zavoljo njenega strastnega in trdnega značaja morale so jo učiteljice večkrat strahovati, a to jej nij bilo všeč. Vendar se je neprenehoma bojevala zoper nezadovoljnosti in bridkosti, ki so se jej rodile v njenem mladem srci. Tudi zdaj se je še večkrat pregrešila, a vselej je svoj pregrešek spoznala in si precej kako kazen zanj naložila. Po sv. krstu je tudi svoje poprejšne grehe in zmote bolj spoznala ter obžalovala; celó za trpljenje je prosila, da bi se Bogu za storjeno razžaljenje pokorila. V takem duhu pokore je voljno pretrpela hudo bolezen na očéh. Sploh je vkljub svojej mladosti užé znala, kak pomen in koliko vrednost ima trpljenje v krščanstvu. Nekega dne še pred sv. krstom pride nadškof v sirotišnico. Otroci so jih lepo prosili, naj jim kmalu zakrament sv. krsta podelijo. Pri tej priložnosti se nadškof k Helimi obrne in jo vpraša: „ali ti užé veš, kaj se pravi kristjana biti?“ „To se pravi, vse za ljubega Boga voljno trpeti,“ odgovori naglo Helima.

„Tako je“, odgovori nadškof, „ali pa tudi veš, kaj se pravi trpeti?“ Na to so jej pokazali podobo čestitega mučenca Jeronima, ubogega krščanskega sužnja, katerega so Muhamedanci živega v mestno obzidje vzdali, ker nij hotel svoje vere zatajiti. To so jim nadškof pripovedovali ter Helimo vprašali: „bi-li hotela ti kaj takega trpeti?“

Helima malo pomišlja, potem pa odločno odgovori: „dá, ker trpljenje je kratko, a plačilo za trpljenje je v nebesih večno.“

Misel na večno veselje v nebesih jej je vse trpljenje in vse bridkosti lepšalo.

Helima pride v Marselj.

Tudi pridnosti in svetosti se moramo učiti in vaditi. Helima je mislila, da bi se tega bolje naučila v Evropi nego v Afriki. Saj so sestre, ki jo tako ljubijo in lepo učé, iz Evrope prišle; v Evropi so tisti pridni ljudje, ki so njim nepoznanim poganskim otrokom užé toliko dobrega storili in še storé. Med temi ljudmi, misli Helima, bi tudi sama hitro pridna in sveta postala. Zlasti pa je imela gorečo željo, priti v sirotišnico Marseljsko, ker je od svojih učiteljic mnogo slišala o gorečnosti in pobožnosti ondašnjih sirotic. „Ljuba mati,“ djala je večkrat prednici, ko je slišala, da bo otišla na Francosko, „ljuba mati, vzemite me sè soboj v Marselj, da se ondu bolje naučim pridna biti. Vi ste tako dobrotljivi, da ste meni kuma pri sv. krstu bili, čeravno sem bila najhudóbnejša, a zdaj sem pridnejša, zatorej me ne bote zapustili!“

Vendar je prednica otišla brez Helime na Francosko, a previdnost božja je razmere tako vravnala, da se je Helimina želja izpolnila. Nadškof je namreč spoznal njeno dobro glavo in veliko gorečnost ter je sklenil njo in še jedno njenih tovarišic na Francosko poslati, da bi se ondu bolje izobrazile, kakor je to bilo v Afriki mogoče. To naznanilo je Helimo silno razveselilo, da pride vendar k pridnim deklicam v Marselj, čeravno jej je tudi žal bilo zapustiti dobre sestre in ljube tovarišiče v Afriki. V primeri sè svojo tovarišico, ki samega veselja nij vedela kaj početi, ko bo toliko lepega in novega videla, bila je Helima čisto mirna. Na njenem resnem obrazu bilo je videti, da se v njenem srci več godi, kakor o takih priložnostih v srci navadnih otrok. To se je tudi očitno pokazalo, ko pridete s tovarišico v Marselj. Nje niso mikale velike ladije, ki jih je bilo na stove videti v morskej luki, tudi ne široke ulice z lepimi poslopji in krasnimi prodajalnicami, ne vsa krasota in lepota, kakoršne še nikoli v svojem življenji nij videla — vse to je ni zanimalo; kajti mislila je, kako srečna je zdaj, ko je na čisto krščanskej zemlji. Zato so bile tudi njene prve besede, ko je prišla v lepo francosko mesto: „kolika sreča zame, da nijsem več med pogani in mohamedani!“

Helimina bolezen.

Prednica in usmiljene sestre so Helimo in njeno tovarišico z veseljem sprejele. Helimi so se zdaj izpolnile njene najsrčnejše želje, zato se je v njenem celem obnašanji razodeval nenavaden mir in pokoj. Zdaj bi bila popolnoma srečna, ako bi ne bilo imelo pomankanje in trpljenje v njenih otroških letih toliko vpliva na njen itak slab život, da jej tudi največja skrb nij mogla podeliti stalnega zdravja. Njene telesne moči so polagoma pojemale in bilo je videti, da jej nij več dosti časa odločenega v življenje. Poprej se je bila smrti silno bala, češ, da bo potem njeno truplo v zemlji trohnelo. A zdaj jo je ta strah popolnoma zapustil in v najhujšej bolezni je bila vesela do poslednje ure.

Večkrat je izrekla željo, da bi kmalu smela iti in videti ljubega Očeta v nebesih, a včasih je zopet želela ozdraveti ter prosila tovarišice, naj molijo

za-njo. Vsa je bila vdana v voljo božjo. Spominjala se je tudi večkrat svoje bivše tovarišice Amalije, ki je hitro po sv. krstu umrla, rekla je: „jako želim, da bi Malika kmalu prišla po-me.“

In res nij več dolgo čakala na to. Jedí nij mogla več požirati; stalo jo je vselej veliko truda, da je kaj malega povžila.

Helimino prvo sv. obhajilo.

Bog je sicer to dobro deklico v zadnjih dnevih z velikim trpljenjem obiskal, a skazal jej je tudi veliko milosti. Helima je bila užé toliko podučena, da bi drugo leto k prvemu sv. obhajilu pristopila ter se s svojim tako ljubljениm odrešenikom v resnici združila. Ta velika milost je bila v tem času predmet vsih njenih misli in željá. A ker je deklica bolj in bolj slaba postajala, odločili so dan prvega sv. obhajila poprej, užé na god sv. Mihaela, to je bilo 29. septembra 1872. leta. Koliko veselja je njeno srce ta dan občutilo, to umeje samo tak, ki vé, kolika radost navdaja pobožnega in pridnega otroka v mislih na prvo sv. obhajilo.

Teden pred sv. Mihaelom je bila njena bolezen najhujša. Trpela je toliko, da se nij mogla za ta veseli dan tako pripraviti, kakor je želela. A veselje do sv. obhajila je tudi v največjem trpljenji razodevala.

Zvečer poprejšnega dné, ko je neizrekljive bolečine trpela, vprašali so jo: „bi-li želela zdaj umreti in v nebesa iti.“

„Ne; tako dolgo bi še rada živela, da bi sv. obhajilo prejela,“ odgovorila jim je.

Na dan sv. obhajila se je čutila nekoliko boljša, bila je nenavadno vesela, vstala je in v boljše obleki v kapelici pri sv. maši prejela sv. obhajilo. Kaj se je v tem trenutku v njenem srci godilo, to zna samo tisti, ki ga je v svoje srce prejela. Njena pobožnost je bila zeló ginljiva; dolgo še po sveti maši je ostala v kapelici. Potem je od veselja in hvaležnosti do sester, ki so jej k tej sreči pripomogle, srčno objela in poljubila. Prednica jo vpraša: „kaj ti je danes ljubi Jezus povedal?“

„Rekel mi je: glej, zdaj sva združena; zahtevaj od mene, kar koli želiš, vse ti dam.“ — „Zdaj je Jezus moj prijatelj“, dostavi še, in si roki čez prsi sklene, kakor da bi hotela tudi Jezusa iz hvaležnosti objeti.

„Ali greš zdaj rada v nebesa?“ jo vprašajo sestre.

„O zeló rada!“

„Tedaj ne želiš nazaj v Afriko, da bi učila in oskrbovala ubožne arabljanske in kabilске otroke?“

„Pač, če je božja volja, tudi rada grem!“

„A kam greš rajši v nebesa ali v Afriko?“

„Mnogo rajši grem v nebesa.“

„A kaj bo z ubogimi arabljanskimi in kabilskimi otroci?“

„Teh ne pozabim; v nebesih bom za-nje prosila in molila.“

Potlej so jo ves dan pustili samo, da je molila za svoje neverne rojake, ki ne poznajo svojega odrešenika Jezusa; molila je za duhovnike, ki so jo tako lepo učili, za sestre, ki so jej toliko dobrega storile, za svoje tovarišice, s katerimi je tako srečno živela, in za nadškofa v Algieru, kateremu se ima zahvaliti za vso svojo srečo.

Helimina smrt.

Le malo dni še je bilo Helimi živeti; tudi ti dnevi so bili dnevi trpljenja in milosti. Ker je bilo očitno, da njena zadnja ura nij več daleč, dovolili so jej spovednik, da še jedenkrat bodočo nedeljo prejme Jezusa v presvetem rešnjem Telesu. Tudi dve drugi milosti jej je Bog podelil: prejela je zakrament sv. poslednjega olja, da bi se okrepila za smrtni boj, in milostljivi gospod škof so prišli sami k njej, in jej podelili zakrament sv. birme. Bila je užé preslaba, da bi bila šla v kapelico. Zatorej so njeno sobo z belimi zavésami in sè zelenimi vencí okinčali, da je bila kakor v kapelici. Čeravno slaba, vendar se je ginljivo zahvalila škofu in otrokom, ki so bili nazoči. Sv. birma jo je bila za trpljenje vidno okrepila. Zdelo se jej je, kakor bi se spomnila besed, ki jih je v svojej priprostosti nadškofu v Algieru povedala: „Trpljenje je kratko, a plačilo za trpljenje je v nebesih večno.“ Kadar so jo bolečine prevzele in jej solzé v oči prisilile, treba jo je bilo le opomneti na Boga in nebesa, pa je bila mirna. Naposled je prosila za svoj križec, katerega je zmirom držala v roki. Vse trpljenje je darovala Bogu za svoje neverne rojake, in za svojega nesrečnega očeta. Večkrat se je razjokala, ko se je spomnila očeta, ki so brž ko ne zeló nesrečni in gotovo tudi pravega Boga ne poznajo. Dan pred smrtjo so jo opomnili, naj še moli za svoje rojake Arabljane in Kabile, a ona je dostavila: „in za svojega očeta“; „oh“ rekla je z žalostnim glasom „Bog vé, ali pridejo moj oče v nebesa?“

Tako se jej je približala njena zadnja ura. Helima ali bolje Albina se je dobro bojevala v vseh skušnjavah svojega mladega življenja ter tako tudi dosegla venec zmage. V smrtnem boji so jej podelili spovednik, ki so z očetovsko skrbjo bili pri njej do zadnjega trenutka, še jedenkrat sv. odvezo in papežev blagoslov; odmolili so sè sestrami molitve za umirajoče ter jej povedali še nekatere tolažilne besede. Bolnica nij mogla več govoriti, a njene oči so bile obrnene k nebesom.

V tem smrtnem boji je ležala Helima do družega jutra, ter se je potlej v nazočnosti svoje prednice in ljubih tovarišic, poljubivši križec, ki ga je držala v roki, ločila iz tega sveta.

Tako je Helima srečno končala tek svojega življenja. Na njenem obrazu nij bilo videti nobenega sledú bolečin. Na pol odprte oči in smehljaajoče ustne so menda še želele okrogstoječim izreči pristrčno zahvalo!

Otroci v sirotišnici, ki so poprej vsi Helimo ljubili, se zdaj tudi njenega mrtvega telesa nijso bali. Vsi so prišli, da se poslové od nje. Čudili so se njenemu prijaznemu, smehljaajočemu obrazu. „Glejte“, reče neko dete, „kako se smeje, ker je pri ljubem Bogu v nebesih!“ Drugi otrok dostavi: „poprej je toliko trpela, a zdaj je srečna, vsega trpljenja je rešena.“ Tretji opomni resno: „ljubega Boga mora pač zeló veseliti, ko vidi, da tudi črni zamorski otroci pridejo v nebesa!“

V tem majhno triletno dete, ki je sedelo pri oknu in gledalo v oblačno nebo, zagleda torišče, kder se je oblak pretrgal in se pokazalo modro nebo. Otrok, tega vesel, zavpije: „ondu-le je šla Albina v nebesa.“ In z otroško priprostostjo pristavi: „zdaj nam bode treba moliti: sv. Albina, prosi za nas!“

